

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Γαλατῆ, Μουρχανὲ Νορμὲ Χάν 'Αριθ. 12--13 'Αριθ. Τηλεφ. 1688 Πέραν

Τὸ θαυματουργὸν τσαρούχι

Μωρὲ σὲ γάντιο ποῦ ἔπλεξα.
Δὲν ξέρω, ἂν θὰ ξεπλέξω ποτέ.

Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ

ΒΙΡΓΙΝΙΑ

(Συνέχεια)

Τὴν ἀγαποῦσα πολὺ τὴν ἀλλοιωτικὴ Βιργινία. Γιατὶ μέσα στὴς καρδιάς μου τὸ ἀπέραντο βασίλειο τῆς λύπης κατόρθωσε νὰ στήσῃ μὲ τὴν ἀλλοιωτικὴ ἀγάπη της, τὴν εἰκόνα της τὴν ἀλόχρηση, τὴν ἀγαπημένη καὶ νὰ ἐνωθοῦμε ἔτσι στὸν ἴδιο ψυχικὸ πόνο σύντροφοι ἀχώριστοι. Γι' αὐτὸ ἴσως ἦταν ἡσυχία καὶ καθαρὴ σὰν τὸ διαυγέστατο νερὸ ἡ ἀγάπη της.

Μὲ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου της θάρρευε κανεὶς πῶς ἦταν βασίλισσα τοῦ Πόνου... Καὶ δὲν ἦταν μίπως βασίλισσα τοῦ πόνου μου; Τὴν ἀγαποῦσα, τὴν ἀγαποῦσα τὴν βασίλισσα τοῦ πόνου τὴν παρηγοριὰ τοῦ πόνου τῆς καρδιάς μου καὶ τ' ὄνομά της εἶχα χρυσώσῃ μὲ τῆς ἀγάπης τὰ λόγια τὰ καλύτερα καὶ ὠραιότερα. Σὰν ἄκουα τ' ὄνομά της λαχταροῦσα καὶ πάθαινα ὡς τὴν ψυχὴ ἀπὸ χαρὰ, εὐτυχία, τρέλλα, πόνο. Δὲν ξέρω. Ἦταν καὶ πού πάθαινα γιὰ ἐκείνη χωρὶς νὰ ξέρω, τί ἦταν. Τὸνομά της ἦταν ἡ πρωϊνὴ καὶ ἡ βραδυνὴ μου προσευχή. Μὲ τὸ χρυσὸ της ὄνομα στὰ χεῖλη ἐξυπνοῦσα, νὰ δοξάσω τὸν Θεὸν ποῦ μὲ κράτησε στὴν ζωὴ ἀκόμη μὰ νύκτα καὶ μὲ τ' ὄνομά της σφαλοῦσα τὰ βλέφαρά μου. Τὸνομά της ἔφερνε στὴν σκέψι μου χρυσοφτέρωτα ὄντρια, ποῦ λαχταριστὰ μὲ ξυπνοῦσαν τὸ πρωὶ προφέροντας χίλιες φορές τὸνομά της.

Θέλησὶς μου ἦταν ἡ θέλησὶς της. Καὶ πῶς εἴμποροῦσαν ἡ θέλησὶς μου νὰ μὴν εἶνε ἡ δική της, ἀφοῦ ἡ ζωὴ μου ἦταν ἡ ζωὴ της.

Μὰ τί ἀσχημὸ εἴμποροῦσε νὰ θέλῃ ποτὲ ἐκείνη ποῦ γνώριζε καὶ ποθοῦσε πάντα τὸ ὠραῖον καὶ καλόν; Ἴσως θὰ ἴπουν οἱ πολλοὶ σκλαβιά, ἔτσι τὴν ἀγάπη της. Ἐχε πειὸ εὐχάριστο νὰ αἰσθάνεται κανεὶς τὸν ἑαυτό του σκλάβο καὶ νὰ μὴ θέλῃ, νὰ φύγῃ. Καμμιά διαφορὰ δὲν ἔχει ἡ Ἐλευθερία ἀπ' τὴν σκλαβιά τὴν γλυκειὰ γιὰ τὸν σκλάβο ποῦ ἔμαθε νὰ τὴν ζῇ.

Ἦθελα χίλια χρόνια νὰ ζῶ σκλάβος της καὶ νὰ εἶμαι τὸ χαϊδεμένο παιδί τῆς καρδιάς της.

Γ'

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ

Τὰ μάτια τὰ μεγάλα τῆς Βιργινίας δὲν

εἶχαν μόνο ἐμορφιά κλείαν μέσα τους χίλιους κόσμους. Εἶχάν μέσα του χίλιων ματιῶν τὸ χρῶμα στὴν ὥρα ποῦ ἐκείνη ἦταν ὀλοκάθαρα ψυχὴ καὶ καρδιά, σκλάβο τῆς Ἀγάπης.

Τὸ χρῶμα της τὸ παντοτεινὸ ἦταν βαθὺ καστανό. Μὰ τόσο βαθὺ ποῦ χάνονταν κανεὶς στὸ βάθος τους σὰν ἤθελε καλὰ νὰ τὰ γνωρίσῃ. Στ' ἀντίκρουσμα κάθε φωτεινῆς πηγῆς ἐχρῶσιζεν τὸ καστανὸ τόσο θαυμάσια, σὰν νὰ ἦσαν χρυσά. Εἶχαν τὰ ματιὰ της δύναμι περιέργη, ποῦ μ' ἔκαμναν τὴν ἐντύπωσι σὰν νὰ ἦσαν καὶ αὐτὰ δυὸ ὑπάρξεις ζωντανές, χωριστές, μὰ ἴδιες της, ποῦ ζοῦσαν σ' αὐτὴν. Πολλὲς φορές ξεχνοῦσα ἐκείνην καὶ ὄρες ὀλόκληρες ἐπερνοῦσα μὲ τὰ μάτια της. Ζοῦσα τὰ μάτια της καὶ ἐκείνην τὴν αἰσθανόμουν κοντὰ μου.

Κι' ἔχουν τὰ μάτια δική τους γλώσσα. Καὶ τὰ χειρότερα ἀκόμη μάτια.

Τὰ ὄμορφα μιλοῦν εἰς ὄμορφη γλώσσα. Τὰ μάτια μιλοῦν βουβὰ μὰ πειὸ αἰσθητὰ, ἀξέχαστα.

Μιλοῦν ὀλόγλυχα τὰ μάτια.

Τὰ μάτια πέρνουν πόνο ἀπ' τὴν καρδιά γεμίζουν πόνο, γίνονται πόνου θάλασσες καὶ πνίγουν μέσα τους ἐκείνους ποῦ θὰ τὰ συμπονέσουν.

(*Ακολουθεῖ)

ΕΠΙΤΥΧΗΣ ΣΥΝΔΙΑΣΜΟΣ

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Νέας Γενεάς» κατόπιν ὀριστικῆς συμφωνίας καὶ ἐπιτυχῶς συνδιασμοῦ μετὰ τοῦ γνωστοῦ γελοιογράφου Θ. Σιδεροπούλου παρουσιάζει τὴν «Νέαν Γενεάν» ὑπὸ νέαν μορφήν σύμφωνον πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς μας.

Μὲ τὴν νέαν μορφήν ἡ «Νέα Γενεά» ἐλπίζομεν νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τῶς ἀναγνωστῶν της.

Ἄλλωστε τὸ κοινόν μας γνωρίζει καλὰ τὴν ἀξίαν τοῦ καλάμου τοῦ καλλιτέχνου μας κ. Θ. Σιδεροπούλου.

Λύθριον Σάββατον ὅλοι εἰς τὴν ἐσπερίδα μὲ κοπτιγιόν καὶ διαφόρους ἐκπλήξεις εἰς τὴν σάλα τοῦ Χεδιβιάλ κ. Κ. Παπαδημητράτου τοῦ μοναδικοῦ χοροδιδασκάλου ποῦ χορεύει μὲ γούστο καὶ κομψότητα.

*Ἀπὸ τὸν Θίασον κ. Α. Καλλιρία.

Ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης τὸν ὁποῖον καθημερινῶς χειροκροτεῖ τὸ κοινόν μας εἰς τὸ Νέον Θίατρον κ.

B. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΣΤΗΝ ΑΜΙΜΗΤΗ ΑΡΤΙΣΤΑ

ΑΛΛΕΞΑΝΔΡΑ ΚΑΛΛΙΝΕΑ

Τρέλλα, ὄμορφιά, καὶ ἔμπνευσι γεμάτη
ἀπ' τὴν Σκηνὴν ξεπρόβαλλες
δροσιάτη...

— Ἀπόψε μὰς ξελόλανετε!!

Τῆς τέχνης τὸ ἰδανικὸ φτερούγια
σοῦ δάνεισε ἴσως,

καὶ ἡ ποιῶσα

τὴν λάμψη τὴν αἰθέριαν.

Ψυχὴ, ἔσθ', στὴν κάθε ὀπερέττα,
ζωντανεῖς τὰς ἰδέας

— κοκίτα! —

μὲ μιὰ χάρη: «Καλλιρία»

Ἡ βελονδένια ἔκλεισε κορυφίται

Μέσ' στὴ σάλα μοταρροῦσι

— Θιατρίνα!

Τὸ κοινὸ σ' ἀποδοῦναι...

ΕΛΛΑΔ ΛΑΜΠΡΙΣΗ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΚΑΛΛΙΝΕΑΣ

Fr. Lehar «*Η τρεις αγάπες*».

Διασκευή Συλβίου και *Επιθεωρητοῦ*.

«Καρδιά δὲν ἔχεις, γιὰ νὰ γνωρίσης
πῶς ἀγαποῦνε,
οἱ ἄνδρες θέλουν, νὰ ξεφυχήσης
γιὰ νὰ γελοῦνε.»

Μέσα σ' αὐτὰ τὰ ἀπλὰ παθητικὰ λόγια κατόρθωσε ὁ μέγας Βιενέζος μουσουργός, ὁ γλυκὺς Lehar, νὰ κλείσῃ ἕνα δυνατὸ πόνος καὶ νὰ ζωγραφίσῃ μὲ τὴν μεγαλείτερη λεπτότητα τὴν ὁδύνη τῆς γυναικείας καρδιάς.

Ἡ ὑπομονὴ πού ξεχειλίζει καὶ δὲν θέλει ν' ἀποδειχθῇ ἡ εἰρωνικὴ λαχτάρα τῆς φανταστικῆς ἀπάτης πού ἐλπίζει ἡ Λώρα, ἡ γυναῖκα τοῦ ζωγράφου Χάνς Ζίψερ, σ' ὅτι ἀκούει εἰς βάρος τοῦ ἀνδρός της ἀπὸ ἕνα οἰκογενειακὸ φίλο πού τὴν ἀγαπᾷ καὶ θέλει νὰ ἐκμεταλευθῇ τὴν περίστασι γειμίζων τὴν πρώτην πράξιν μὲ μιὰν ὀλόκληρη ζωὴ, πού συγκεντρώνει ὅλα τὰ ὄμορφα καὶ ἄχαρὰ αἰσθήματα, τῆς χαρᾶς, τῆς λύπης, τῆς ἀβιβαιότητος καὶ τῆς εἰρωνίας.

Ὁρισμένως ὁ Lehar, πού σ' ὅλα σχεδὸν τὰ λιμπρέττα του σταῖθηκε ἀτυχῆς, στῆς «*τρεῖς αγάπες*» δὲν θὰ πάθαινε τὸ ἴδιο ἂν δὲν παρουσίαζε ὁ λιμπρετίστας του, πρόσωπα καὶ πράγματα νὰ συναντῶνται χωρὶς κανένα λόγο σχεδὸν—μεγάλῃ ἀστασία γιὰ τὴν ἐπάθεισιν ἔργου τῆς σκηνῆς—στὴ Βιέννη, στὸ Παρίσι ἢ στὸ Λονδίνο.

Ὁ Ζωγράφος Ζίψερ, δίδει μιὰ ἀποχαιρετιστήριον ἑορτὴν στοὺς φίλους του, ἐπειδὴ πρόκειται νὰ φύγῃ στὸ Παρίσι γιὰ τὸ πορτραῖτο ἑνὸς ἑκατομμυριούχου. Τὸ περιβάλλον μᾶς δείχνει ἕναν τύπον πλουσίου καλλιτέχου. Ὁ «Πειρασμός» τὸ καλλίτερο κομματάκι τῆς πρώτης πράξεως, πού τὸ τραγουδεῖ ἡ κ. Καλλινέα μὲ πολλή τέχνη, ἀφήνει τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσιν, στὸν ἀκροατὴν. Ἡ κ. Καλλινέα, ὑποκρίνεται τὸν ρόλο τῆς Λώρας, συζύγου τοῦ ζωγράφου, μὲ μεγάλη τέχνη καὶ προσοχή. Ὁ κ. Τσινιόλης πού τὸν ἐγνωρίσαμε καλὸ σ' ὅλους τοὺς ρόλους του, μᾶς παρουσιάζεται μιὰ φορὰ ἀκόμη ἀληθινὸς καλλιτέχνης. Ἐρχεται ὁ βαρῶνος, —οἰκογενειακὸς φίλος— πού ἀγαπᾷ τὴν Λώρα. Ὁ κ. Γληνὸς εἰς αὐτὸν τὸν ρόλο ἐργάζεται μὲ μεγάλη ψυχολογία. Φυσικώτατος προσεκτικὸς καὶ, στὴν παραμικρότερη κίνησιν ἀκόμη.

Ὁ κ. Γληνὸς κατόρθωσε νὰ ζωγραφίσῃ ἕναν βαρὸν ὁμολογουμένως τύπον καὶ νὰ ἀποδώσῃ ἕνα εἰρωνικὸν πάθος μὲ πολλή μεγάλη προσοχή.

Φανερόναι στὴν Λώρα πῶς ὁ ἄνδρας της πηγαίνει στὸ Παρίσι γιὰ μιὰν ἐρωμένη του, τὴν χορεύτρια τοῦ «*moulin rouge*» Κοραλία καὶ τὴν ὑποχρεώνει νὰ ὑπογράψῃ τὴν παράδοσίν της σ' αὐτόν, ἂν τῆς ἀποδείξει τὴν ἀλήθεια. Ἡ αὐλαία ἔπαισε.

Ἡ δευτέρα πράξις μᾶς παρουσιάζει ἕνα moulin rouge, πολὺ νεκρὸ. Ἐκεῖ πού χρειάζεται μεγάλην κίνησιν βλέπει κανεὶς, —ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φτωχότατο σαλόνι— μερικὸς ξενύχτηδες πού δὲν ἔχουν καμμιά ζωηρότητα, ἀλλὰ βλέπουν, σὰν ἀπλοὶ θεαταὶ τοῦ θεάτρου τῆς φυσικῆς σκηνῆς πού ἐξελίσσανται ἐκεῖ. Ὁ Ζίψερ φθάνει στὸ moulin rouge καὶ εὐρίσκει τὴν παλιά του ἐρωμένη τὴν Κοραλία, μὲ τὴν ὁποίαν διασκεδάζει. Προτοῦ παρουσιασθῶν ἐπὶ σκηνῆς ἔρχεται ὁ βαρῶνος μὲ τὴν Λώρα μετεμφεσμένη. Ἀργότερα παρουσιάζεται ὁ Χάνς μὲ τὴν Κοραλία. Ἡ δεσποινὴς Μπριλάντη, ἀμίμητη στὰ λεπτὰ σκηνικά της καὶ δὲν ἔχομε νὰ προσθέσωμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν γνώμη μας τοῦ προχθεσινοῦ φύλλου. Ὅταν μανθάνει τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὸν βαρῶνον κρύβει τὸν πόνον της μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ ξαναβρῇ καινούργια ἀγάπην σὲ μιὰ στιγμὴν καὶ ἀποφασίζει—ἀποφασίζει ἀληθινὰ— νὰ βοηθήσῃ τὴν δύστηνη Λώρα νὰ ξανακερδίσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ Χάνς. Τὸ παθητικώτατο duetto τῆς δευτέρας πράξεως εἶναι τὸ δέσιμον, ἡ ψυχὴ, ὅλων τοῦ ἔργου. Τὰ λόγια πολὺ κατάλληλα καὶ ἡ μουσικὴ ἔξοχη Πέφτει ἡ μάσκα τῆς Λώρας καὶ ὁ Χάνς ἐκπληκτικὸς βλέπει τὴν γυναῖκα του ἐκεῖ μέσα. Ἡ σκηνὴ τῆς ἀναγνωρίσεως πολὺ ἀφύσικη καὶ ἀδύνατη. Ὁ Χάνς πρόκειται νὰ ἀναχωρήσῃ στὸ Λονδίνο γιὰ ἐργασία.

Ἐρχεται ἡ τρίτη πράξις μὲ τὴν τρίτη ἀγάπην τοῦ Χάνς τὴν Ὀλίβια, κόρη τοῦ ξενοδόχου Φούλερ. Ἡ δεσποινὴς Βιολάντη ἐργάζεται προσεκτικὰ στὴν ψυχολογία τοῦ ρόλου αὐτοῦ. Ὁ κ. Αὐλωνίτης ἐπίσης ὡς Φούλερ, πολὺ καλός. Φανερόναι στὴν Ὀλίβια, ὅσα ἔχουν γίνῃ καὶ ἀφοῦ συνεννοοῦνται ἢ τρεῖς παζοῦν μιὰ ὄμορφη φάρσα τοῦ Ζίψερ, ὅπου τὸν ἀναγκάζουν μὲ φαινομενικὴν εὐθυμία νὰ ξαναγυρεύσῃ τὴν πρώτη του ἀγάπην. Θὰ γράψαμε δυνὸ καλὰ λόγια καὶ γιὰ τοὺς κ. κ. Βερῶνη, Κλημαγιώτη καὶ τὴν κ. Κωνσταντινίδου ἂν μᾶς ἐπέτρεπν εὐδὸς ἡμεῖς. Ἐπιφυλασσόμεθα ὁμῶς.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

J. G. Jerome

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

Ἡ καρδιά σας χτύπησε βέβαια ἀπὸ ἔρωτα. Ἄν ὄχι ἔννοια σας καὶ θὰ χτυπήσῃ. Ὁ ἔρως μοιάζει τὴν εὐλογίαν δὲν εἶνε γιὰ νὰ τὸν ξεφύγῃ κανεὶς μας. Ἀλλὰ ὅπως μὲ τὴν εὐλογία, τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν ἔρωτα. Δὲν τὴν παθαίνει κανεὶς παρὰ μόνο μιὰ. Καὶ ὅταν τὴν πάθῃ, δὲν τὴν ξαναπαθαίνει.

Ἐκεῖνος πού πέρασε ἀπ' τὴν ἀγάπην μπορεῖ εἰς τὸ ἔξῃς νὰ συχνάσῃ καὶ τὰ πειὸ ἐπικίνδυνα μέρη, νὰ παίξῃ καὶ τὰ πειὸ παράτολμα σπῶρ καὶ ὁμῶς νὰ μείνῃ ἀνέπαφος. Μπορεῖ νὰ κυττάξῃ μέσα σὲ λαμπερὰ μάτια χωρὶς νὰ τὸν θαμβώσουν νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν Σειρήνων καὶ ὁμῶς ἐκεῖνος νὰ ἀρμενίσῃ χωρὶς νὰ τοῦ φύγῃ τὸ πειδάλιον ἀπ' τὰ χέρια· μπορεῖ νὰ καταβῇ ὀλισθηρὰ μονοπάτια χωρὶς νὰ κρημησθῇ· νὰ παρασυρθῇ εἰς τὴν δίνην καὶ τοῦ πειὸ στροβιλιστικοῦ βάλς καὶ ὁμῶς νὰ βγῆχωρὶς ν' ἀρπάξῃ μόνο ἕνα καλὸ κρῦο· μπορεῖ νὰ ἀγκαλιάσῃ ἄσπρα, παχοστρόγγυλα χερᾶκια στὸ δικό του, μὰ κανένα ἠλεκτρικὸ ρεῦμα νὰ μὴ τὸν κρατῇ ἀλυσσοδεμένο στὴν γλυκεῖαν του ἐπαφῇ. Μπορεῖ, μπορεῖ καὶ τί δὲν μπορεῖ. . . . .

Μὰ ἀλήθεια, μάθετε πῶς δὲν ἀρρωστοῦμαι ἀπὸ ἔρωτα ποτὲ μὲ δυὸ φορές. Τὸ φτερουλό ἀγγελάκι δὲν πληγώνει μὲ δεύτερον βέλος τὴν ἴδια καρδιά. Θαυμασμός, ὑπόληψις, στοργή· ὦ! γι' αὐτὰ κρατοῦμε πάντα τὴν καρδιά μας διάπλατ' ἀνοικτῇ. Μὰ ἐκεῖνος, μιὰ μόνον μπαίνει καὶ φεύγει ἔπειτα γιὰ πάντα.

Συμπαθοῦμαι, ἀφοσιούμεθα, μᾶς ἀρέσει κατὶ, πολὺ, μὰ πάρα πολὺ καὶ ὁμῶς δὲν ἀγαποῦμαι παρὰ μόνο μιὰ φορὰ. Ἡ καρδιά εἶναι πυροτέχνημα πού μιὰ μόνον φορὰ ἀνάπτει μὲ κατεύθυνσι τὸν οὐρανὸ. Σὰν μετέωρο τότε στράφτει μιὰ στιγμὴ καὶ καταναγάζει μὲ τὴν φωτεινὴν του νεφέλη ὅλο τὸν κόσμον γύρω. Μὰ γρήγορα τὸ σκοτάδι τῆς ρουπαρᾶς τετριμμένης ζωῆς τὸ σκεπάζει καὶ τὸ μαυροκαμμένο σκέλεθρο κρημνίζεται ἀπ' τὰ ὑψηλὰ στὴν γῆ πέφτει ἄψυχο, ἄχρηστο σ' ἕνα σωρὸ τέφρας.

Κάποτε σπάνοντες τὰ δεσμά ἀπ' τὴν φυλακὴν μας, τολμοῦμε σὰν ἄλλος μέγας Προμηθεὺς νὰ σκαρφαλώσωμε τὸν Ὀλυμπο καὶ ἀρπάξωμε ἀπὸ τὸν Φοῖβεον ἄρμα, τὸ πῦρ τῶν θεῶν. Εὐτυχεῖς τότε ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι στὴν ἱλιγγιώδη πτώσιν του ἀπεύδοντες, προτοῦ ἄλότελα σβύσῃ, προφθάσων καὶ ἀνάψων μὲ τὴν φλόγα τῶν τὸν βωμὸ τῆς ἐστίας τῶν. Γιατί ὁ ἔρως εἶναι φῶς πολὺ ἀγνὸ γιὰ νὰ κάψῃ πολὺν καιρὸ, μέσα στὴν δηλητηριασμένην ἀτμόσφαιραν πού ἀναπνεύομε. Τὸ μόνον πού μποροῦμε εἶναι: πρὶν σβύσῃ, πρὶν ἐκπνεύσῃ νὰ τὸν μεταχειρισθῶμεν ὡς δάδα γιὰ νὰ ριπήσωμεν τὴν χόβολη τῆς ἀγάπης μας.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ. Π. ΑΝΤΩΝΕΛΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΙΑΣΟΝ
Α. ΚΑΘΟΡΙΝΕΑ

Α.
Τζινιώλης

Στέλλα
Βιολάντη

Β. Πολίτης Π. Κλημανιώτης

Στέλλα
Θ. ΣΙΑΦΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο μέγας και πολύς θεατρονογράφος του Tout-Péra που βλέπει τρύπες στους οβόλους της κ. Καλλιθέας και δέν βλέπει της τρύπης της χελώνας του.

Σύμμαχοι — Γειά σου Λευτεράκη. Λευτεράκης — Μωρέ, γάιδαρος έξυπνος που είνε αυτός. 'Αφού είμαι κ α β ά λ λ α με γυρεύει γκαρτζι Κ α β ά λ λ α θέλω.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JEAN RICHEPIN
de l'Academie Française

ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

VIII

Ἦσαν διακοπαὶ καὶ αἱ φοιτηταὶ ἤρχισαν νὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὸ καρτιέ Λαπέν, ὅσον φυσοῦσε ὁ ἀέρας τῆς τρέλλας.

Ὁ Φρεσσὼν εἶχε τελειώσῃ τὰς σπουδὰς καὶ μετὰ τὰς διακοπὰς θὰ πήγαινε νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμά του εἰς τὴν Δάνδρι-λά-βιλ τῆς Αἴνσ, δι' αὐτὸ θέλησε νὰ ἐορτάσῃ τὸ γεγονός καὶ νὰ σιγηθῆσιν λιγάκι τὸν Λουκιανὸν εἰς τὰς ἀπολαύσεις ποῦ πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἕνας νέος — καθὼς ἔλεγε. —

Καὶ ὁ ἴδιος παρὰ τὴν μεγάλην του πείραν ἐγνώριζε τὰς ἀπολαύσεις ἔξ ὕψους, ὅπως ὁ εὐνοῦχος τὰ χαρίσματα. Διότι μόνον 5-6 φορές τὸ ἔτος παρεσύρετο ὅπως ἔλεγε μὲ ἔμφασιν, εἰς ὄργια, σ' ἕνα bal masqué, ἕνα σουπέ, ἕνα ζενότσι.

Μετὰ τὸν χωρισμὸν του ἀπὸ τὴν Φελισί—τὸ μυθιστόρημα τῆς ζωῆς του—δὲν εἶχε γουστάρῃ τὴν ἀγάπην παρὰ σ' ὅ,τι πούλοισιν τὰ κορίτσια ποῦ σβύνουν τὴν ἄψαν ὄλων.

— Εἶνε νόστιμο, νὰ κινήσῃ κανεὶς τῆς γυναίκας καὶ νὰ κερδίσῃ τὴν ἡδονή, ἔλεγε εἰς τὸν Λουκιανόν. Πρέπει νὰ κάμῃ κανεὶς παρελθόν γιὰ νὰ λέγεται ἑνδρας. Ἄν θέλῃς θὰ θάψουμε μαζὺ τὴν νιότη μου.

Καὶ ἤρχισαν νὰ θάπτουν τὴν νιότη του. Λέτο ἦταν: νὰ πίνουν ὅσον εἰμποροῦσαν πειὸ πολὺ, κατόπιν νὰ γυροῦν χεῖρι σὲ χεῖρι μὲ καμμιὰ τραγουδῶντας κανένα τραγοῦδι βλακῶδες καὶ τέλος νὰ κλεισθοῦν σὲ κανένα σπητι ποῦ εἶνε ἡ ὄρεια ἀνθοδόχη τῆς ἀγάπης. Ἡ παρσία τοῦ Φρεσσὼν ἦσαν ὅλο ἐπαρρησιώται, ποῦ ἤλθαν νὰ χορτάσουν ζωὴ εἰς τὸ Παρίσι.

Ἄλλὰ αὐτὰ ὅλα ἦσαν καινούργια εἰς τὸν Λουκιανόν καὶ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς εἶνε τόσον ὠραία ὥστε εὗρισκεν εὐχαρίστησιν εἰς τὴν ἄπεινήν αὐτὴν ζωὴν. Χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τὴν βαρβαρότητα τῆς ζωῆς αὐτῆς, ἐρρίφθη εἰς αὐτὴν μὲ γενικότητα καὶ μὲ θερμὴν φαντασίαν.

Τὸ πνεῦμά του, ἡ καλὴ διάθεσίς του, ἐμπνησαν μαστιγωμένη ἐκ τῶν γελοίων τῶν φίλων του. Ἐχασε τὴν δεξιάν του μὲ τὴν ζωὴν τῶν καφετειῶν.

Εἶχε κάμῃ τέσσαρες ἐρωμένες κατὰ σιγὰν χωρὶς νὰ πῆ λέξιν ὁ Φρεσσὼν, διότι ἡ πειὸ ἀγαπητὴ βιάσαζε δύο ἑβδομάδες. Μὲ τὴν ἐμορφιά του καὶ τὴν κομψότητά του ἦτο περιζήτητος ἐπὶ τῶν γυναικῶν μεταξὺ τῶν φοιτητῶν.

— Εὐτυχῶς, τοῦ ἔλεγεν ὁ Φρεσσὼν, νὰ ποῦ γνωρίζῃς σιγά-σιγά τὴν ζωὴν. Ἀρχίζεις νὰ τὴν μελετῆς λιγάκι.

— Μὰ αὐτὸ δὲν θὰ βρασταῖν πάντα, ἔλεγεν ὁ Λουκιανός. Ἐπὶ τέλους ὅμως αὐτὸ μὲ γιάτρεψε τὰς βλακώδεις ἰδέας μου.

— Σὲ τὸ εἶχα εἰπῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

VICTOR HUGO

RIDA

Ὡ θελκτικὰ γωνιά τῆς φωτιᾶς, μόνον νὰ σὲ βλέπῃ κανεὶς τοῦ φθάνει νὰ χαρῆ, νὰ τοῦ ἐμψυχώσῃ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ τοῦ ὁμορφαίνῃ ἢ μοναξιά του! Πόσα σαλόνια δὲν ἔχουν τὴν φωτιὰ γιὰ τὸ πειὸ καλὸ τους στολίδι!

Εἶναι ἐμπρὸς στὴν φωτιὰ ποῦ ὁ συγγραφεὶς ἐμπνέεται γιὰ τὴν ἐπιτυχία του καὶ βρίσκει στίχους, ποῦ ποτὲ δὲν θὰ εὗρισκε ἐμπρὸς εἰς τὸ γραφεῖον του. Στὴν φωτιὰ κι' ὁ ἐρωτευμένος σχηματίζει τὸ ἰδεῶδες του. Καθισμένος σ' ἕνα σοφᾶ μπροστὰ στὴν θερμάστρα—χειμῶνας—θαύμαζα τὴν λάμψιν τῶν ἀναμμένων ξύλων. Τὸ ὁμορφα εἶπα θάνατι νὰ σκεφθῆ κανεὶς τὴν ἀγάπην του!

Κι' ἡ ἀναμμένη φωτιὰ σχηματίζει λαμπυρή, ὁμορφή, ἐξάλειψιν, ἐπιβλητικὴ τὴν εἰκόνα τῆς Ridas μου! Τὰ μάτια τῆς ἦσαν ἐπάνω μου σὰν νὰ μοῦλεγαν—«Μίλα μου λοιπόν... Νᾶμαί. Μὲ γύρευες.»

— «Rida.. Rida... ψιθύρισα μισοσβυσμένα ἀπ' τὴν ἀγωνία τοῦ στήθους μου.

— Ἡ φωτιὰ ἀμυροκοποῦσε!!.. —

Ἦταν: — Ξανθὰ μαλλιά, γαλαζία ὄψη, λίγο χλωμὴ δόντια μαργαριτάρια, μιλια κατάρμαντρα, λίγο βραδουλά, ποῦ τὰ χρωμάτιζε ἕνα ἀπαλὸ φόντο. Χαμόγελο καὶ ματιὰ ἐμψύχωσης.

Καρδιά, ὦ καρδιά κεντηρὴ γυναικῆ ἔρωτα!

Τὴν ἐγνώρισα πρὶν ἑξή μῆνες στὴν ὄπερα. Ἦταν μὲ τὸν ἀδελφόν της, ποῦ ἦταν φίλος μου, πῆγα κοντὰ κι' ἐκεῖνος μοῦ τὴν σίστησε. Τὴν ἀγάπησα πολὺ κοὶ τὸ εἶπα τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἐκεῖνος ὅμως χωρὶς νὰ μοῦ εἰπῆ λέξι δῶκεναι κι' ἀπομακρύνθηκε. — «Γιατί;» τὸν ἐρώτησα τὴν ἄλλη ἡμέρα — «Γιατί εἶναι φθισικὴ.. Τότε τὴν ἀγάπησα περισσότερο.—Τοῦ εἶπα πῶς καμμιὰ δύναμις δὲν εἰμπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ—«Καλὰ μοῦπε μὰ θάσαι δυστυχισμένος.»

Δυστυχισμένος! τί φρένικια λέξις. Κοντὰ στὴν Rida εἶνε κανεὶς δυστυχισμένος;

Σὲ δύο μῆνες ἔγιναν αἱ ἄρραβιώνες μας. Τὸ ὁμορφή ποῦ ἦταν ἐκαίνῃ τὴν βραδύα μὲ τὴν νυφικιά της τὴν ρόμπαν! Δὲν τὴν ἀφισα νὰ χορέψῃ. Μόνον μαζὺ μου βάλισαι δύο φορές.

Ἀῦριον—Κυριακὴ — θὰ γίνῃ ὁ γάμος μας... Θὰ εἶνε πειὰ ἡ Rida γυναῖκα μου... δική μου..

Κι' ἡ φωτιὰ ἔσβυνε σιγά-σιγά καὶ μόνον μερικὲς σπῆδες ἔφευγαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ἐνα ἑλαφρὸ κτύπημα στὴν θύρα μ' ἔκαμε καὶ τινάχθηκα. Ὁ ὑπηρετῆς μου μ' ἔνα γραμμα στο χέρι «—Μιὰ ἐπιστολὴ γιὰ τὸν κύριον.» Τὴν ἀνοίξα, καὶ διάβασα γρήγορα συγκινημένος καὶ μὲ μάτια θολὰ ἀπὸ δάκρυα ἀπελθησίας.

— «Rida, καυμένο παιδί, ἦταν γραμμένο νὰ μὴ γίνῃς ποτὲ δική μου!..

Ἡ τελευταία στίθα τῆς φωτιᾶς μου τρεμόσβυσε!!!..

Σήμερον

T. ΜΑΛΟΥΚΑΤΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΓΑΤΟΣ ΑΠΟ ΜΗΧΑΝΗΣ

Μετροημένες εἶνε ἡ φορές ποῦ ἤλθα σὲ λόγια μὲ τὴν μητέρα μου. Ὅ,τι ἔλειπε ἀπὸ αὐστηρότητα τῆς ἐπερίσσευε σὲ ἀγάπην ὅ,τι ἔλειπε ἀπὸ πειθαρχία μου ἐπερίσσευε σὲ σεβασμὸ. Μιὰ καθαρὴ Δευτέρα ὅμως κοντιύσαμε τὰ μαλλῶσουμε στὰ γερὰ.

Τὸ σαρακοστιανὸν τραπέζι ἦταν σιρωμένο καὶ τί δὲν ἔβλεπες ἐπάνω! Βρεχτοκοῦσια, σαλατικά διάφορα, τουρούα, χιαποδι ζυδάτο, καλόγημος, ἀχνιστός, στρεΐδια καὶ μῆδια, χαβιάρι, χαλβὰ δὲν λογιῶν, καὶ τὴν ἀποραϊτήτη λαγάνα, λορή καὶ ἑλλυσοειδή. Καθίσαμε ἀντικρυ-ἀντίκρυ οἱ δύο μας καὶ ἀρχίσαμε νὰ τρώμε μὲ πολλὴν ὄρεξι.

Ἡ πρώτη ὄρεξι πέρασε καὶ ὅπως παντοτε ποῦ ὕστερα ἀπὸ κάθε φοῖρα ἐρχεται ἡ ψυχρὰ καὶ πρακτικὴ σκέψις, ἤρχισα νὰ σκέπτομαι κι' ἐγὼ ὅτι ἀρκετὰ κλέον μου ἀνοίξε ἡ ὄρεξις. Ἦτο καιρὸς νὰ εἶζω μέσα μου καὶ κἄτι στερεώτερον. Τυχαιῶς ἡ ὑπηρετρία ἀνοίξε τὰ κατω φύλλα τοῦ ποικέ καὶ ἄχ!.. ἐπρόβαλε τὴν φανογνωμία του ἕνα λαχταριστὸ μπουτάκι τῆς σουβλάς, ποῦ εἶχε περισσεύσῃ ἀπὸ τὸ χθεσινὸν τραπέζι τῆς Ἀποκριᾶς.

— Τί λές μητέρα... δὲν τρώμε λιγάκι... εἶπα, δειλὰ-δειλὰ.

— Ὅχι, παιδάκι μου, μὴ χαλνῆς τὴν ἡμέρα δὲς λείψουν καὶ κἄτι τέτοιες εὐχαριστήσεις. δὲν ζήρω τί θὰ μᾶς μείνῃ.

— Δίχρη ἔχεις δὲν θὰ φάω.

Καὶ ἐξεφλουδέσα ἕνα βρεχτοκοῦσι τὸ ἀνεσώτερον πάντων.

... Ἐκαλοκένταξα πάλιν τὸ μπουτάκι.

— Ἀχ!... ἐγὼ λέω, μητέρα νὰ φάω λίγο.

— Ἄν θέλῃς φάε θὰ μὲ δυσχεραστήσῃς ὅμως πολὺ.

Καὶ ἐσυνέφρασαν ἡ ὄρη της.

— Θὰ σὲ δυσχερατήσω!... μὴν τὸ πείνης δὰ καὶ τόσο σοβαρὸ τὸ ζήτημα φοβῆσαι νὰ μὴν κολασθῶ ποῦ θὰ φάω; Ἐνοδοχος εἶνε ὁ Θεός; ἔσσης τί εἶνε σι' ἀλήθεια, ἀμαρτία; Νὰ πῆ ἕνα τέτοιο μπουτάκι χαρίτω.

— Δὲν θὰ παρ χαρίτω θὰ τὸ δώσω στὸ Μελτέζο τὸν περιβαλλόμενον μου.

— Στόν Μαλτέζο! τόν περιβολάρη μας! . . .
 ἔγω νὰ φοράω τῆς πείνας καὶ αὐτὸς νὰ πάθῃ
 ἀπ' τὸ στομάχι του, γιατί τάχα κι' αὐτὸ δὲν
 εἶνε διπλὴ ἄμαρτία; Τί σκουργιασμένες ἰδέες
 εἶνε αὐτές.

Καὶ μὲ θερμότητα δεκαοκταετοῦς νεανίου
 ριζοσπάστου καὶ ἐλευθερόφρονος ἄρχισα νὰ
 ἀναπτύσω τὰς θεωρίας μου.

Ἡ μητέρα μου μ' ἄφισε νὰ μιλῶ χωρὶς νὰ
 ἀπαντήσῃ· ἄμα ἐτελείωσα μοῦ ἐξεφούρνισε μὲ
 πολλὴν τέχνην τὸ γόητρον τῆς ἐθνικῆς παρα-
 δόσεως. Τότε ἐγὼ ἔκρινα καλὸν ν' ἀλλάξω
 δρόμον.

— Μπορεῖ νὰ ἔχῃς καὶ δίκην μητέρα, ἀλλὰ
 πεινῶ σὰν τρεῖς Μαλτέζοι, πεινῶ, πεινῶ.

Καὶ ἐπανάλαβα τετράκις τὴν λέξιν ὅλο καὶ
 δυνατώτερα. Τὸ τελευταῖον πεινῶ τῆς ἐπέιραξε
 στὰ νεύρα.

— Δὲν πεινᾷς. Μοῦ εἶπε ξηρῶς.

Ἄναψα ὄλος.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι ψεύστης μητέρα! . . .
 πεινῶ καὶ θὰ φάω.

— Δὲν θὰ φᾶς μὲ ἀπάντησε μὲ ἐπιβλητικὸν
 ἔφος. Καὶ ἐσηκώθηκε ἐπίσης, στηριζούσα τὰ
 χέρια τῆς στὸ τραπέζι.

Εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν ἐμείναμε ἄφωνοι καὶ
 ἀκίνητοι ὀλίγας στιγμᾶς.

— . . . Ἄλλὰ γιατί ἔξαφνα καὶ τοὺς δύο
 μᾶς ἐπιασαν ἀτελείωτα γέλοια;

Τὰτ . . . τὰτ . . . τὰτ . . .

Ὁ γάτος τοῦ σπητιοῦ εὐρὼν εὐκαιρίαν κα-
 τάλληλον ἄρπαξε μὲ τὰ δόντια του ἀπ' τὴν μέση
 τὸ μπουτι καὶ ἔφευγε σιγά-σιγά, σοβαρώτατα,
 μὲ λαϊμόν τεντωμένο καὶ μὲ κεφάλι σηκωμένο
 ἀπὸ ὑπερηφάνεια καὶ ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ
 μπουτιοῦ τοῦ ὁποίου τὸ κόκκαλον σέρνονταν
 στὸ πάτωμα καὶ κτυποῦσε ρυθμικῶς καὶ συγ-
 χρόνως μὲ τὰ βήματα τοῦ ἄρπαγός του τὰτ, . .
 τὰτ . . . τὰτ . . .

Ὁμολογῶ ὅτι πρώτη φορὰ μᾶς ἐχρησίμευσεν
 ὁ γάτος μας. Ἐσυμβίβασε τὴν μητέρα καὶ τὸν
 γυῖο τῆς καὶ συγχρόνως ἀπέδειξεν ὅτι τὰ ὄρα-
 ματα ἀπὸ μηχανῆς δὲν τὰ λύει μόνον ὁ Θεὸς
 ἀλλὰ καμμιά φορὰ καὶ ὁ Γάτος.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Μπολσεβικικὸν εἰδύλλιον

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Τρόσκι, νέα καὶ πιθανῶς
 ὠραία εἶνε... Ρωσίσ. Ὁ Μπολσεβίκος Λέπωφ
 εἶνε... Μπολσεβίκος. Τί ἐπρεπε νὰ γίνῃ; Ἐκεῖ-
 νο ποῦ ἀνηγγέλθη τῆς προάλλες ἐκ Παρισίων.
 Ἄπειτέλεσαν τρυφερώτατον ζευγαράκι καὶ ἐτρά-
 βησαν πρὸς τὴν Βαρσοβίαν συναπάγοντες—κα-
 τὰ λάθος βίβαια—καὶ τὸ εὐτελὲς ποσὸν τῶν ἑξ-
 ἑκατομμυρίων μάρκων.

Πιανιστῆς κατὰ βιολιστοῦ

Οἱ Γερμανοὶ ἔχουν ἀπόφασιν νὰ ὑπερασπισ-
 θοῦν τὸ πολωνικὸν Πόζεν καὶ ὅλην τὴν πολω-
 νικὴν Πρωσσίαν ἀπὸ τοὺς Πολωνοὺς.

Ὅπως ἀνηγγέλθη, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ προελαύ-
 νοντος πολωνικοῦ στρατοῦ εὐρίσκειται ὁ περιώ-
 νυμος πιανιστῆς Παδερέφσκυ.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, οἱ Γερμανοὶ δὲν ἔ-
 χουν παρὰ νὰ διορίσουν ἀρχιστρατήγον τὸν
 ἐπίσης ὀνομαστὸν συμπατριώτην των βιολιστὴν
 Κιουμπελίκ...

Ὁ ἐρωτευμένος. Κάποιος στὸ Χαμάλ-Μπασῆ
 κορδέλλα σοκάκι τραβᾷ κορδέλλα στὰ τραγού-
 δια ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ὠραίας του ἀγάτης.
 Κι' ἂν ἀγαπᾷτε, ἔρχεται πάντα ὕστερα ἀπ' τὰ
 μεσάνυχτα καὶ τὴν προσκαλεῖ μὲ τὸ τακτικὸ
 του τραγοῦδι «ν' ἄλθη νὰ φιληθοῦν στὸ στόμα».
 Πολλὲς φορὲς ἐκείνη εἶδησιν δὲν παίρνει ἀπ' τὸν
 βαθὺ τὸν ὕπνο κι' ἐκεῖνος παίρνει..... τὰ..... του
 καὶ φεύγει.

Καλὰ θὰ κάμῃ νὰ μὴν συχοπηγαίνει, μήπως
 κανένα βράδυ τὸν μυρῶσουν μὲ κᾶτι..... au-
 tre chose aussi que je ne veux pas dire ici.

Ζητεῖται ἔφορος. Διὰ τὴν ἐφορείαν Γαλατᾶ
 διότι πρόκειται νὰ πανθῇ ὁ κ. Ε. Μεριᾶς ἀφοῦ
 δὲν ξεύρει γράμματα στοιχειώδη.

Μπορεῖ, ἀδελφέ, ἀστοιχείωτος ἄνθρωπος νὰ
 μπῆ ἔφορος γιατί τᾶισε παραδες;

Δὲν κάθεται κ. Μεριᾶ στὸ φραντζολαδικὸ
 σου νὰ πουλῆς κουλουράκια χιώτικα μόνον ἀνα-
 κατενεῦσαι στοὺς γραμματισμένους ἀφοῦ τῶνομά
 σου μόλις γράφεις;

Ζητεῖται παραμάννα. Ἀποχωρησάσης τῆς πα-
 ραμάννας κ. Ἐλένης τοῦ Ἁγ. ΑΜΦΙΠΟΛΕΩΣ
 παρακαλεῖται πάσα εὐτράφης καὶ νιαρτάνα πα-
 ραμάννα νὰ προσέλθῃ εἰς νὰ κωλιά τοῦ Ἁγ.
 Νικολάου καὶ ἀμειφθῆσται γενναίως καὶ πο-
 λυειδῶς.

Ἡ παραμάννα ἄς γνωρίζῃ, ὅτι θὰ φέρῃ τὸν
 τίτλον ἐξαδέλφης, ὅταν θὰ φρετῇ ἡ κοιμισμένη
 ἐπιτροπή.

Προξενιά εἰς συνεργάτην μας. Εἰς φίλον
 συνεργάτην τῆς «Νέας Γενεᾶς» ἐπανελλημένως
 καταφθάνουν προτάσεις γάμου ἀπὸ κάποιαν
 πρῆφην ἐρωμένην του. Ἐννοεῖτε, προτείνονται
 γενναῖα ποσὰ ὡς προῖκα. Ἄλλ' ὁ συνεργάτης,
 καθ' ὃ ποιητῆς ἀρνεῖται νὰ πουλήσῃ τὴν καρ-
 διὰ του μὲ παραδες. Κι' εἶσι καθημερινῶς ἔ-
 χομε γράμματα μὲ προτάσεις εἰς τὰ γραφεῖά
 μας διὰ τὸν φίλον ποιητὴν.

Παραλεῖται ἡ πρῆφην ἐρωμένη του ἢ νὰ τὸν
 καταφέρῃ καὶ νὰ γλυτώσωμε, ἢ νὰ μὴ στέλνῃ
 πειὰ γράμματα καὶ νὰ ἡσυχάσωμε.

Ἡ εἰρήνη

Κατόπιν κραταιᾶς μάχης Ρωνειοῦ καὶ Θάνου
 Ἄμορης ἐκλείσθη εἰρήνη μεταξὺ αὐτῶν μὲ ὁ-
 ρον, τὸ ἔπερον ἡμῶν τῶν πειραγμάτων νὰ δια-
 πράξῃ ὁ δεύτερος.

Ποῦ νὰ ζουρίζεσθε

Τὸ καλύτερον κουρεῖον στὸν Γαλατᾶ μὲ τε-
 λειαν ἀγτισηπτικὴν ὑπερσίαν καὶ πλήρη καθα-
 ριότητα εἶνε τοῦ κ. Γ. Ζαχαριάδου παραπλεύρως
 τῆς ὀπισθίας θύρας τοῦ Ἁγ. Νικολάου.

ΤΟ ΡΩΝΕΙΟ

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. συν-
 δρομητῶν καθυστεροῦσι τὴν συνδρομὴν των
 ὅπως μᾶς ἀποστελλῶσιν αὐτήν. Ἐπίσης
 καὶ ὅσοι ἐνεγράφησαν διὰ μίαν τριμηθίαν
 καθότι ἀπὸ τοῦ 14 οῦ φυλλ. ἄρχεται δευ-
 τέρα τριμηθία.

Σὲ μιὰ τηλεφωνήτρια

Νὰ ἀπεργήσης ἀκέπτουσι
 μικρὴ τηλεφωνήτρια
 καὶ θές μισθὸ τριπλάσιον
 «νουμερογιοῦ» πλανίστρα.
 Ἄν σὲ πληρώσουν κόρη μου
 πιο πλούσια καὶ καλύτερα
 θὰ ἀπαντῆς τουλάχιστον
 κομμάτι ἐνωρίτερα;
 Κι' ἐνῶ σὲ λέω Τράπεζες, Societés καὶ Lega-
 [tions
 Σὺ θὰ μοῦ δεινῆς τοῦ Γιεσιλ τὴν μυστικὴν pen-
 [sion.

Νηυσίματα—Γδυσίματα.

Παιδιά μου θὰ σᾶς πῶ μιὰ ἱστορία. Μιὰ φορὰ,
 πάνε τώρα πέντε χρόνια, π' ἀγαποῦσα τρομερὰ
 μιὰ χοντροῦλα καστανὴ
 ποῦ μὲ ἔλεγε καὶ κείνη πῶς μὲ ἀγαπᾷ πολὺ.
 Τὴν ἐγνώρισα ἀθῶα σὰν πουλί.
 Ἄπο ἔρωτα ναζάκια σὰν τρελλή,
 σοβαρὴ, μὲ πολλὴ χάρη,
 τῆς μαμάκας τῆς καμάρι.
 Καὶ μὲ εἶπε πολὺ ντυμένη,
 ξώδευε πολλὰ ἢ μαμά τῆς,
 ἤθελε νὰ τὴν καλοντύνει
 μὴ καὶ χωρὶς ροῦχα μείνῃ.
 Καὶ τὴν ἔμαθ' ὅπως λένε,
 Comme il faut νὰ ντύνεται.
 Μὰ ἀλλάξανε ἡ ὥρες,
 ἦλθεν πόλεμος καὶ μπόρες.
 Ὅφτισθῆεν γερμανοί,
 τί μίξερια τί καιροί
 Κ' ἐνῶ ἤξευρε τὸ πάλαι
 κ' ἢ μικρὴ νὰ ντύνεται
 ἔμαθ' ὅπως τόσες ἄλλες
 σβέλτα νὰ ξεντύνεται,
 Κ' εἶσι μὲ τὸ ξέντομα
 καὶ τὴ μάνα τώρα ντύνει,
 εὐγενῶς δὲ καὶ ἐντιμα
 ἄρρενας πολλοὺς ξεντύνει.

Σὲ μιὰ ἔβραία.

Κονκάρκάρδα μοῦ φορεῖς σοῖε
 Φιόνγκο λευκὸ καὶ γαλανὸ
 Μὰ οὔτε γυρίζεις νὰ μὲ δῆς
 Καὶ μὴ Ροζίνα μου πονῶ
 Ἔλα Ροζοῦλα νὰ σὲ διῶ
 Μὴν κάνεις πειὰ καμώματα
 Μιὰ πῶχουμε πιά καὶ οἱ δυὸ
 ἴδια τὰ ἐθνικὰ χρώματα.
 Βρέ εἶνε ντροπὴ Ροζίνα μου
 μιὰ τέτοια ἀτυχία
 κ' οἱ δυὸ μας κυανόλευκοι
 καὶ χωρὶς συμμαχία.
 Γι' αὐτὸ σὲ σένα ἀγάτη μου
 τὴν χεῖρα μου ἐκτείνω
 Καὶ κάποια συννεύση
 Ροζίνα μου προτείνω.
 Ἔλα λοιπὸν στὴ laiterie
 καὶ κεῖ ἀμέσως θὰ σὲ πῶ
 μὲ λίγα λόγια καὶ κι' αὐθωρεῖ
 τὸν πρῶτον ὄρον: σ' ἀγαπῶ.
 Καὶ θὰ ἐφαρμόζουμε συχνὰ
 συμμαχικὰ τεργίτια
 ἀλλάζοντας πολὺ πυκνὰ
 φιλιά καὶ λόγια κ' ἦπια.

ΘΑΝΟΣ ΑΜΟΡΗΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
 Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

Καινοτομία φηγουόνα του Πίργου.

Τα κοριτσάκια του Δόνα-Βαγιάση είπα τα καλύτερα δίδουα γόμπηα και εφγουόνα.

Πώς δίδουα οι παρσοί

Πώς δίδουα οι παρσοί